

Návrh správce úpadkové podstaty, by bylo zastaveno (odloženo) dražební řízení ohledně úpadcovy nemovitosti, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d návrhu vyhověl.

N e j v y š š í s o u d obnovil k dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele usnesení prvního soudu.

D u v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávněnosti. V době, kdy vymáhající věřitelce byla povolena poznámka zavedení prodejového řízení, to jest 22. srpna 1924, nemovitost čis. 778 v N. nepatřila ještě úpadci a nebyla proto ještě součástí úpadkové podstaty ve smyslu Šu 1 konk. řádu. Tak se stalo teprve 6. října 1924, kdy na základě rozsudku bylo vtěleno vlastnické právo k uvedené nemovitosti ve prospěch úpadce, který, pokud se týče jeho úpadková podstata převzala tuto nemovitost s uhražovacím právem vymáhající věřitelky. Vůči ní není směrodatným odpůrčí nárok úpadkové podstaty proti úpadcově manželce, nýbrž pouze knihovní stav, který také pro rozhodnutí exekučního soudu o zrušení prodejového řízení jest jediné rozhodným. V době, kdy vymáhající věřitelka nabyla uhražovacího práva, byl ovšem poznamenán zákaz zcizení a zatížení nemovitosti, než tyto poznámky nemohly býti na újmu exekuci, kterou vedla vymáhající věřitelka na základě právoplatného, směnečného platebního rozkazu ze dne 22. listopadu 1923 (§ 364 c) obč. zák. a III. odstavce Šu 384 ex. ř.). Je-li tomu tak, nelze zrušiti prodejové, exekuční řízení ani dle Šu 10, ani dle Šu 12 konkursního řádu. Onen paragraf omezuje zákaz tam uvedený výslovně na soudcovská zástavní a uhražovací práva k věcem, jež patří k úpadkové podstatě, což neplatí tedy o právech, nabytých v době, kdy tyto věci byly ještě vlastnictvím třetích osob. Jelikož úpadek byl vyhlášen dne 14. února 1924 a vymáhající věřitelka nabyla sporného uhražovacího práva 22. srpna 1924, tedy již za úpadkového řízení, ustanovení Šu 12 konk. řádu zde vůbec nepřichází v úvahu, ani poznámka ze dne 6. září 1924, že byla podána odpůrčí žaloba. Vyrovnávací řízení, zavedené před vyhlášením úpadku, nemá významu pro posouzení otázky, je-li dle exekučních spisů a dle knihovního stavu sporné nemovitosti přípustným zrušení prodejového řízení čili nic, jelikož úpadce tenkrát nebyl ještě jejím vlastníkem.

Čís. 4612.

Žaloba o dodávání určitého množství piva ročně p o d e x e k u c í jest nepřipustnou, odporujíc jednak Šu 406 c. ř. s., jednak jsouc, ohledně dávek dospělých do rozsudku prvního soudu, neurčitou.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1925, Rv I 1366/24.)

Majitelka panství domáhala se na žalovaném pivovaru dodání 127 hl 32½ litru piva ročně po 10 Kč za 1 hl pod exekuci, pokud přísluší augustiniánskému konventu dle nadační listiny, jednak zaplacení 1800 Kč

pod exekuci, jakožto škodu dosavad jí vzešlou nedodáváním piva. Žaloba byla napotom obmezena na prvou část žalobního žádání. Procesní soud první stolice žalobu pro tentokráte zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, opírajícímu se o dovolací důvod §u 503 čís. 4 c. ř. s., nelze přiznati oprávnění. Dle §u 406 c. ř. s. lze odsouditi k plnění, dostavila-li se splatnost nejpozději v čase výnesení rozsudku. Výjimku z tohoto pravidla připouští též § pouze u nároků na výživné, jež lze přisouditi i pro dobu budoucí, tedy k plněním, jichž splatnost nastane teprve po výnesení rozsudku. O výživné zde však nejde. Žaloba, která jest základem tohoto sporu, žádá, aby žalovaná firma »měšťanský pivovar« byla uznána povinnou prodati a dodati pod exekucí žalobkyni ročně 127 hl 32½ litru piva po 10 Kč za 1 hl, dále zaplatiti žalobkyni do 14 dnů pod exekucí 1.800 Kč s 5% úroky ode dne žaloby, jakožto škodu dosud vzešlou nedodáváním piva žalovanou firmou. I když byla druhá část žalobní prosby, směřující k zaplacení náhrady škody 1.800 Kč, žalobkyni dosavade vzešlé, později vyloučena tím, že žaloba byla o ni omezena, přece jen, zejména vzhledem k tomu, že obmezení se stalo s výhradou opětného pozdějšího uplatnění této části nároku žalobního, jest zjevno, že žalobkyně nedomáhá se ohledně množství piva před podáním žaloby k plnění dospělého jeho dodatečného plnění in natura, nýbrž domáhala se pouze náhrady škody jí neplněním tím vzešlé, takže zbyvší první část žalobní prosby se jeví býti žalobou o plnění piva budoucně po podání žaloby k dodání dospělého. Žaloba tato zdála by se býti žalobou určovací dle §u 228 c. ř. s., neboť není ani naznačeno, kdy má to které množství piva býti plněno, nýbrž žádá se jen o výrok povinnosti dodati ročně 127 hl 32½ l piva; než nelze ji považovati za žalobu určovací proto, poněvadž se žádá o plnění, t. j. prodání a dodání »pod exekucí« a protože žalobkyně mimo to výslovně v přípravném spise vyloučila povahu žaloby jako určovací, zdůrazňujíc, že nebylo žalováno na určení právního poměru, nýbrž přímo na plnění. Vychází-li se z této povahy žaloby, jakožto žaloby o plnění, jest zjevno, že jest dle §u 406 c. ř. s. pro ten čas nepřipustnou potud, pokud se domáhá dodávek piva, jež budou splatny, to jest, jež k plnění dospějí po vydání rozsudku prvního soudu, po 14. březnu 1924. Pokud však se jedná o dodávky, jež dospěly k plnění v době ode dne podání žaloby, t. j. ode dne 24. října 1923 do 14. března 1924, jest žaloba sice přípustnou, avšak neurčitou, neboť neuvádí, žádá-li roční množství piva 127 hl 32½ l najednou, či ve lhůtách a jakých a žádá-li je snad najednou, nezjevno, chce-li je ročně předem, či pozadu až po uplynutí roku, neuvádí, zda miní rok kalendářní od 1. ledna do konce prosince, či snad jiný rok hospodářský, jenž by počínal jiným datem. Ze žaloby není ani zjevno, jaké množství piva má býti do 14. března 1924 dodáno a zda se žádá celoroční množství 127 hl 32½ l, či pouze poměrné množství, připadající právě na dobu od 24. října 1923 do 14. března 1924, neboť to

není doba celého roku, a do kdy toto quantum piva má žalobkyni býti dodáno a zda najednou neb po částkách a jak velikých (§ 409 c. ř. s.). Údajů těchto bylo tím spíše potřebí, poněvadž, jak nesporně, pivo odebíráno bylo vždy jen dle potřeby. Pro tuto neurčitost jest žaloba neodůvodněnou, neboť by ani na základě vydaného dle ní rozsudku nemohla exekuce býti povolena (§ 7 ex. ř.).

Čís. 4613.

Pokud lze zřídit zástavní právo symbolickým odevzdáním věci.

Zástavního práva k nábytkovému automobilu lze nabýti jen hmotným jeho odevzdáním.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1925, Rv I 1923/24.)

Žaloba o uznání zástavního práva k nákladnímu automobilu byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Zřízení práva zástavního symbolickým odevzdáním dovoluje § 452 obč. zák. jen na takových věcech, které nepřipouštějí hmotného odevzdání z ruky do ruky. Jako takové věci uvádí § 427 obč. zák. mimo pohledávky náklady, poněvadž nejsou v dosahu odevzdatele, a sklad zboží nebo jinou věc hromadnou, poněvadž tu by odevzdání z ruky do ruky bylo příliš obtížným. Nábytkový automobil, o který jde v tomto sporu, nelze však zařaditi do žádného z druhů věcí v §u 427 obč. zák. uvedených, jest věcí jednotlivou, jejíž hmotné odevzdání bez obtíží jest možným. Bylo tudíž lze nabýti práva zástavního k němu jen hmotným odevzdáním. Odvolacímu soudu jest však přisvědčiti v tom, že, i kdyby se symbolická tradice pokládala za přípustnou, není zastavení automobilu právně účinným, poněvadž nebylo, jak zákon nařizuje, použito takových znamení, z nichž každý snadno může poznati zastavení. Neboť ze zjištěných okolností, že tabulka s nápisem, vyznačujícím, že automobil jest žalobci dán do zástavy, byla upevněna v budce řidiče, že nápis bylo lze přečísti jen, když se vstoupilo do budky, že tabulka bývala papírem přikryta, že ani zřízencům, kteří opětovně autem jeli, nebila do očí, že ani při výkonu exekuce nebyla pozorována, jest zřejmo, že znamení, osvědčující zastavení automobilu, nebylo způsobu takového, že je každý při obyčejné pozornosti mohl poznati.

Čís. 4614.

Ustanovení §u 1104 obč. zák. vztahuje se nejen na případ, když nelze věcí následkem neobyčejné náhody (nehody) vůbec upotřebiti neb užívati, nýbrž i na případ §u 1105 obč. zák., když pachtýř přes takovou náhodu podrží obmezené užívání věci.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1925, Rv I 1926/24.)